

at der vil komme en Fare for, at Priserne blive faldende, thi voxer Tilbudet og Forbruget aftager, bliver Prisen lav. Og naar den Tid kommer, vil i saa Tilfælde den eneste Udvei for os være den at tage Del i Englands Forsyning med Kunstsmør, at gjøre vor Produktion af Smør mere frugtbringende, der findes ingen anden Vej. Ja, det nytter ikke, at de Herrer rygte paa Hovedet, der findes virkelig ingen anden Vej. Jeg vilde ønske, at vi kunde holde os ganske ene til det danske Smør, men jeg er overbevist om, at den Tid kommer, da det ikke vil være tilfredsstillende, og da vilde vi have gjort os selv en rigtig alvorlig Bjørnetjeneste, hvis vi nu afspærrede os fra at forsyne England med Kunstsmør. Vort Landbrugs Stilling overhovedet — jeg tænker ikke, der er ret mange, der interessere sig mere for Landbrugets Udvikling end jeg — er af den Betsfæhede, at dets Egenkab af at være vort Hovederhverv i det Hele taget affjærer det fra at kunne nyde godt af Betsfæhede. Det maa man erindre, de to Ting kunne ikke stilles ad. Et Land, som har et eller andet Hovederhverv, der brødsøder det, der tilveiebringer dets Udførselsartikler — og det er hos os Landbruget, det er det Hovederhverv, der hos os har den Værdi at bære Landet paa sine Skuldre — maa tillige erkjende, at dette ikke kan faae Del i Betsfæhelsen; thi Varer, der exporteres, kunne ikke betsfæhede ved indlandske Bestemmelser. Ja, kunde vi give Love for Alverden, saa var det en anden Ting, men de Love vi give for os selv, kunne ikke ramme de Varer, vi skulle udføre. Derimod tror jeg, at der ad anden Vej kan gjøres bethdeligt for Landbruget, thi dets Stilling som Landets Hovederhverv giver det en Ret til at paakalbe en saadan Hjælp, men det skal være Foranstaltninger, som kunne gjøres fra Statens Side til Fremme for Omsætningen, for Udviklingen paa de forskjellige Omraader, og da have vi stor Fordel deraf. Ganste vist vil det danske Landbrug komme til at bære Hovedfordelen deraf, men det vil ikke blive nogen ensidig Foranstaltning, der gjøres alene i Landbrugets Interesse, thi hvad der i saa Henseende kan gjøres ved direkte Skridt fra Statens Side til at støtte og opretholde Landbruget i dets haarde Kamp for Tiden, vil ikke være ensidigt. — Landbruget maa bære haarde Byrder, fordi saa mange andre Interesser netop ere indbefattede derunder, det maa aldeles overveieende bære den haarde Konkurrence med Udlandet, fordi det til enhver Tid skal tilveiebringe vore Udførselsartikler. Altsaa, set fra Landbrugets Synspunkt, er

jeg ikke i Stand til at kunne se, end ikke øine noget Forsøg paa, at der er givet Grunde for et saadant Forbud. Men endelig set fra Forbrugers Synspunkt, saa behøver man ikke at give ret lang Forklaring for, at der af Hensyn til Forbrugerne paa det Allerstærkste tale mod et saadant Forbud, og det spiller maaste en større Rolle, end ærede Medlemmer ganske flygtig have tænkt sig. Lad os en Gang gennem nogle Tal undersøge den Rolle, det spiller for mindre Familier, jeg vil ikke sige for de fattigste, men dog for saadanne fattige Familier, som bruge Smør, om end ikke i noget større Omfang. Jeg vil da antage, at en saadan lille Familie forbruger af Smør ca. 100 Pund om Aaret med et rundt Tal; det vil ikke være stort forkert at regne et Forbrug af 100 Pund. Det vil sige, at dersom den affjæres fra at bruge Kunstsmør og skulde kjøbe Smør af tilsvarende Kvalitet, saa vilde den komme til at betale 20—30—40 Dre mere pr. Pund. Lad os tage Gjennemsnittet, 30 Dre pr. 100 Pund, da have vi 30 Kroner, 30 Kroner forøget Udgift for en saadan Familie, det er det, det dreier sig om. Nu vil jeg til Sammenligning bede ærede Medlemmer tænke over hvilken Rolle spiller f. Ex. Suktertolden? Vi have her Alle været enige om, at det at søge at faae Suktertolden væsentlig nedsat eller affkaffet, vilde være et saa væsentlig demokratisk Fremstrid, at vi ikke have dristet os til at reise dette Spørgsmaal, fordi det vil have en for indgribende Betydning; altsaa, det er en Tanke, som endnu i dette Dieblif hører Fremtiden til og hvad vilde det udgjøre? En saadan Familie har et mindre Forbrug af Sukker end af Smør, men lad os sige, at det ligeledes løber op til 100 Pund Sukker om Aaret, saa vilde Tolden deraf udgjøre, naar den var 10 Dre pr. Pund Raafukker, 10 Kroner. Det er det som Suktertolden udgjør for en saadan Familie, og det har man anset for et ganske uhyre demokratisk Fremstrid, om man naaede at lette en fattig Familie for den Byrde, som Suktertolden paalægger den, men her omgaaes man med en Tanke, som gaar ud paa at paalægge en ny Afgift, der vilde være ca. det Tre dobbelte af Suktertoldens Værdi. Det er ikke Spøg, det her dreier sig om, og jeg tror, at den offentlige Opmærksomhed er bleven, siden vi sidst samledes skjærpet ganske overordentlig med Hensyn til dette Punkt, og jeg tror, at den er bleven skjærpet saa stærkt, at det ikke vil lade sig gjøre at gennemføre en saadan Bestemmelse, som vilde have vidtrækkende Følger i mere end en Retning, og særlig skulde